

Allò que els aldarulls amaguen

«Potser els aldarulls no són acceptables, però hem d'entrar en el malestar i les injustícies de les quals sorgeixen»

De la gent que avui hi havia a Barcelona, a Lleida, a Tarragona... probablement el 90% no saben que hi ha hagut una sentència del senyor Pablo Hasél. Estaven allà per altres coses... Aquest va ser el titular que el conseller d'Interior va voler destacar de la seva intervenció al programa FAQS mentre estava sent entrevistat per Cristina Puig. Ell mateix insisteix que és el resum i el titular. Un titular clar, les mobilitzacions del dissabte tenien a veure amb ?robatoris, vandalisme...? i no amb ?ideologia?, com havien estat les primeres respostes a la detenció i empresonament de Pablo Hasél.

?Hem passat del què eren manifestacions de caire ideològic a actes de pur vandalisme. El 90% de la gent que hi havia a Bcn, Lleida, Tgn no saben que hi ha hagut una sentència de Pablo Hasél? @miquel_samper (https://twitter.com/miquel_samper?ref_src=twsrc%5Etfw), conseller d'Interior #FAQSboomerangTV3 (https://twitter.com/hashtag/FAQSboomerangTV3?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw) ?? <https://t.co/lexowYDSs3> (<https://t.co/lexowYDSs3>) [pic.twitter.com/ep0uBtk3Dk](https://t.co/ep0uBtk3Dk) (<https://t.co/ep0uBtk3Dk>)

? Preguntes freqüents (@FAQSTV3) February 20, 2021 (https://twitter.com/FAQSTV3/status/1363238817025712129?ref_src=twsrc%5Etfw)

Què són els aldarulls que estem vivint des de l'empresonament de Pablo Hasél? Són allò que Martin Luther King va definir com el llenguatge de la gent no escoltada. Com ho són gairebé sempre els aldarulls. I què és allò que no s'escolta? Els aldarulls no sempre ajuden que es pugui fer sentir allò que es vol reivindicar, encara que pugui semblar el contrari. És per això que el conseller pot fer aquest titular, aquest relat i molta gent és possible que l'assumeixi.

Luther King va dir en una intervenció que es coneix com L'altra Amèrica (1966):

I què és el que els Estats Units no han sabut escoltar? No ha sabut que la situació dels pobres negres ha empitjorat en els darrers anys. No ha sabut que les promeses de llibertat i justícia no s'han complert. I no ha sabut que grans segments de la societat blanca estan més preocupats per la tranquil·litat i l'estatu quo que per la justícia, la igualtat i la humanitat. I així, en un sentit real, els estius de disturbis de la nostra nació són causats pels hiverns de retard de la nostra nació. I mentre els Estats Units posposi la justícia, estem en la posició de tornar a repetir la violència i els disturbis. La justícia social i el progrés són els absoluts garants de la prevenció dels disturbis.

Assumint la distància entre la segregació racial, la discriminació viscuda per la població negra als EUA, i la nostra realitat, podem analitzar que els aldarulls s'acostumen a originar de la mateixa manera. Allò que origina els aldarulls és allò que no vol ser escoltat, allò que genera malestar i no es busca solucionar, aquelles injustícies que condemnen menys que els mateixos aldarulls. En aquest cas, com en altres anteriors: la democràcia real que no existeix, les llibertats, les condicions materials de vida...

Hi ha el risc que els aldarulls amaguin el mateix origen dels aldarulls, allò mateix que volen denunciar i transformar. El llenguatge dels aldarulls és el llenguatge de qui no és escoltat o que no necessàriament serà entès, i que si és entès hi ha qui voldrà desvirtuar a partir de la idea que el mateix llenguatge és contradictori amb allò que es reivindica o que no és acceptable. Potser els aldarulls no són acceptables, però no ens hem de quedar en els aldarulls. Hem d'entrar en el malestar i les injustícies dels quals sorgeixen. La mobilització social també sempre va molt més enllà dels aldarulls, acostuma a saber que els aldarulls no tenen capacitat transformadora. Com deia un jove a la trobada de Sants de diumenge: "Cal convertir aquesta ràbia en organització i

aquesta organització en revolució".

A començaments del segle XXI un concepte es va començar a estendre per fer referència a les persones que participaven en aldarulls: antisistema. L'estudiantat que reivindicava la universitat pública contra la seva mercantilització eren antisistemes. Qui es mobilitzava per una globalització alternativa a la neoliberal era antisistema. Qui participava en una vaga general per lluitar contra una precarització laboral i vital era antisistema... Va arribar un moment en què tanta gent era antisistema que un concepte nascut per criminalitzar i desprestigiar va ser transformat en positiu: qui vol estar a favor d'un sistema com aquest? Després va arribar la PAH, el 15-M, el creixement del moviment independentista i tantes mobilitzacions i organitzacions *antisistemes* impulsades per gent que vol fer d'aquest món un lloc més just i digne.

En les dues dècades del segle XX que portem s'ha produït un procés que ha portat determinades idees des dels marges fins al centre. En tenim moltes evidències. Els Mossos s'han comportat en massa ocasions com hem vist aquests dies: massa ulls *perduts*, massa càrregues en parts del cos que no haurien de ser tocades, massa operacions policials que han deixat sense sortida manifestants que no volien fer res més que denunciar una realitat que consideraven injusta de manera no violenta... Ara fins i tot Junts i el seu conseller en funcions d'Interior fan equilibris, no han pogut fer allò que acostumaven a fer: tancar files, silenciar i fins i tot criminalitzar les veus silenciades. Els aldarulls tampoc no haurien d'amagar aquest canvi social.

Avui aquestes veus no escoltades de les que sorgeixen els aldarulls estan en una millor disposició per ser escoltades. Avui a la nostra societat, en els mitjans de comunicació, fins i tot en una part dels partits, hi ha disposició per escoltar i fins i tot per treballar conjuntament. Això no ho va trobar, per exemple el moviment universitari que va partir criminalització i repressió des del conjunt de mitjans i partits quan el 2008-09 es mobilitzava contra l'anomenat Pla Bolonya en defensa de la universitat pública. Recordem, per exemple, el desallotjament del rectorat de la Universitat de Barcelona les nits dels dies 17 al 18 de març i les càrregues durant el matí del 18 i tot allò que va passar a la manifestació d'aquell vespre. I si no ho recordem, tornem sobre tot allò que va passar. Tornem sobre tots aquells fets de repressió i aconseguim que no hi tornin a ser.

Les veus no escoltades aleshores i ara són la de joves, i no tan joves, que demanen un món més just, més lliure i més democràtic. La gent jove, i la que ja no ho és, que ahir i avui decideix deixar de ser veus silenciades, ho acostuma a fer amb una voluntat de justícia que aquest món necessita. Com a societat no podem deixar que quedi amagada en el foc dels contenidors. El foc dels contenidors, els vidres trencats, les botigues saquejades, no construeixen res, ho hem de saber i ho hem de demostrar.

Necessitem aprendre de tot allò que s'ha aconseguit transformar des del convenciment i la no-violència. Que el poder sigui violent no vol dir que s'hagi transformat violentament quan s'ha pogut fer. Els camins de la transformació són llargs, parlem-ne, debatem, busquem les maneres de fer que considerem que construeixen el món en què volem viure. Que no ens ensenyin que no hi ha alternativa al model de societat actual. Sempre n'hi ha hagut. Molts canvis s'han pogut fer fins ara i molts més se n'han de fer.